

imod denne Fællesforsfatning, isald den i sin Tid ikke syntes om den; men ved Siden deraf er Rigsdagen eller dog en Afdeling af Rigsdagen bleven ved at sige: vi ville dog see den, see den jo for jo hellere, — og vi have faaet den at see! (Nei! Nei! — Formanden ringer.) At man ikke synes om den efter den Bestaafenhed, den har, det er en ganske anden Sag, det foreligger slet ikke her, det komme vi siden til; Spørgsmaalet erkun: Er der ved Forordningen af 26de Juli f. A. steet Andet og Mere, end at Regjeringen har givet Rigsdagen Kjendskab til Fællesforsfatningen, saaledes som Kongen i det Dieblit meente, at den burde være, idet der ikke derved er lagt Rigsdagen mindste Hindring i Veien for at modfatte sig den i denne Form, om den ikke skulde finde den endelig svarende til Hensigten, virkelig at være en Fællesforsfatning. Saaledes staaer Sagen, og at den ikke staaer, om man vil, gunstigere for Rigsdagen, er, fordi Rigsdagen ikke har ønsket den anderledes (Latter.) Ja, man kommer saa let bort fra det, man selv har gjort, og, naar man sees Følgerne deraf, saa, istedetfor selv at fortryde det, kaster man Skylden over paa de Andre, der have syldestgjort Ons Onsker og Forhaabninger. Jeg troer, at, naar man seer bort fra, at denne Sag ikke er en saadan ganske simpel, almindelig Sag, men at det er en Sag af en ganske overordentlig Natur, vil man snart komme til at indsee, at det er vanskeligt at tillægge Forordningen en Charakter som Lov, og kun, naar vi indenfor Kongeriget Danmarks Grændser kunne tillægge den denne Charakter, kunne vi betragte os som ledede ved dens Tilstedeværelse. Nu bliver det næste Spørgsmaal: Har den da en politisk Betydning, som i mindste Maade kan give os nogen Tilfredsstillelse, noget Haab om, at den kan være os nyttig? Er den politiske Side af Betragtningen maaskee endogsaa gunstig for Forordningen? Naar vi noie overveie Forordningen og vor hele Stilling, troer jeg, at vi maae komme til den Erkjendelse, at med alle dens Mangler er den et Skridt, der har langt større Fordeel for Landsdelen Danmark end for nogen anden Deel af Riget. Den begrændser ikke Landsdelen Danmarks Udfigter

eller Forhaabninger i nogen Retning; dens egen Indledning, notabene den Indledning, som vedhænger selve Forordningen, lader os forstaae, at den er let at rette; og, naar vi huske paa, at denne Udtalelse staaer ligeoverfor, at Rigsdagen har Midlet i sin Haand til at gjøre det umuligt, at den paa lovlig Maade kan blive til Fællesforsfatning, saa vil man see, at denne Lethed ved at kunne tilveiebringe Rettelse af den, kommer, som Regjeringen selv har betegnet, Landsdelen Danmarks tilgode, hvorimod Forordningen er bindende for de øvrige Landsdele; og lader os vel lægge Mærke til, at den binder dem i de Retninger, hvor det er vigtigt for os, at de bindes — i de andre Retninger skulle vi siden see, at den samme Vægt ikke ligger derpaa. Den vigtigste Retning, hvort det er gavnligt, at de andre Landsdele saa tidligt som muligt vide, hvorledes Stillingen vil blive, og at de dertil ere bundne, det er, at deres Repræsentation kommer til at staae i Forhold til Landsdelen Danmarks efter de fastsatte Tilføjelser. Vi maae huske paa, at denne Bestemmelse staaer ligeoverfor et Tilfagn, som vel ikke nu bestaaer, men som har bestaaet, bestaaet under den samme Konge i 1848, at Repræsentationen skulde være lige for Kongeriget og begge Hertugdømmerne. Modsetningen hertil — Fordelingen efter Folketal — er saa vigtig, saa indgribende, at, om der intet Andet stod i denne Forordning, burde vi holde fast paa den og ikke gjøre den tvivlsom alene af den Grund; det er første Gang, vi her i Landet have en bestemt kongelig Udtalelse, som gaaer i denne Retning, og det er Noget, som er saa vigtigt for os, at vi ikke bør opgive det. Vi maae vel lægge Mærke til, at enhver anden Udvikling kan bringes tilveie ved den Sammensætning, som gives til Repræsentationen, men uden denne Sammensætning som nu er givet til Repræsentationen, kunne vi ikke sætte det igjennem, selv om vi havde Regjeringen med os. Dette synes mig at være en saa vigtig og væsentlig Betragtning, da den, naar vi see Sagen fra det politiske Standpunkt, bør bringe os til at tage os iagt for at række Haand til at ryste ved Forordningen. Men det er det Med-